

28.kapittel – Såret for våre overtredelser (Jesaja kap.52;11 – 53;12)

Det er mulig å "se vår Guds frelse" (kap.52;10) med troens øine. De trofaste iblant Guds folk i Babel ble befalt "rør ikke med noe urent" (v.11). Daniel adlød og "satte seg fore i sitt hjerte at han ikke ville gjøre seg uren" (Dan.1;8). Guds kall er idag det samme. "Gå derfor ut fra dem ... og rør ikke noe urent!" (2.Kor.6;17). Vi må, med andre ord, holde våre øine på "vår Guds frelse" – Jesus, Guds Sønn.

"Se, min tjener skal gå fram med visdom." (kap.52;13). Disse ord beskriver Jesu liv. Han var jo Guds Sønn, men han "tok en tjener skikkelse på seg" (Fil.2;7), og Lukas forteller oss at barnet Jesus "gikk fram i visdom og alder og i velvilje hos Gud og mennesker." (Luk.2;52). Fordi han ydmyket seg ble han opphøiet av Gud. "Han skal bli oppløftet og opphøyet og være meget høy." (Jes.52;13). "Derfor har og Gud høyt opphøyet ham og gitt ham det navn som er over alle navn." (Fil.2;9). Men korset kom forut for kronen.

"Så ille tilredt var han"

"Likesom mange var forundret over deg – så ille tilredt var han at han ikke så ut som et menneske, og hans skikkelse ikke var som andre menneskebarn." (kap.52;14). For 3½ lange år ga han seg til å tjene Gud og mennesker, med det resultat at de naglet ham til korset. Men korset var ikke enden. Gud oppreiste ham på tredje dag til et evig fullkomment liv. Han er nå i himmelen hos sin Far inntil han kommer igjen med makt og megen herlighet som verdens konge: "slik skal han bestenke mange folkeslag. Konger skal lukke sin munn for ham. For det som ikke var fortalt dem, det har de sett, og det de ikke hadde hørt, det har de forstått." (v.15).

Helt fra Edens have har Gud åpenbart disse ting, men allikevel ble de skjult for denne verdens vise. En korfestet Messias var "for jøder et anstøt og for hedninger en dårskap." (1.Kor.1;23). Jesaja kunne derfor spørre: "Hvem trodde det budskap vi hørte? Og for hvem ble Herrens arm åpenbaret?" (Jes.53;1).

Legg merke til at Guds hensikt må åpenbares. Vi kan ikke finne den usynlige Gud hvis han ikke åpenbarer seg. Budskapet må falle i god jord, det vil si, i mennesker som hører ordet og forstår det. Gud har brukt apostel, profet, prest og konge for å åpenbare sin hensikt og har gitt oss det skrevne ord. Til Bibelen må vi gå for å bli lært av Gud og bli ført til Jesus.

Ut fra menneskehetens "tørre jord" vokste det fram et rotskudd og en kvist som Gud hadde kjær. "Han skjøt opp som en kvist for hans åsyn, som et rotskudd av tørr jord. Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet. Vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham." (kap.53;2). Vi må lære å se Jesus med troens øine. Vi må se ham som han virkelig er, ikke hans utseende men hans karakter.

"En smertenens mann"

Vi må ikke isolere korset, men vi må la Bibelen vise oss sammenhengen og resultatet. Som vi leser, mediterer og ber skal vi forstå at synden er menneskehetens lyster og begjær som fører til konflikt med Guds tanker og veier. Beretningene om Kain og Abel, og Saul og David,

vil forberede oss på mordet av Guds Sønn. *"Foraktet var han og forlatt av mennesker, en smertenes mann, vel kjent med sykdom ... og vi aktet ham for intet."* (kap.53;3).

Han var et menneske under samme vilkår som de han kom for å frelse. Marias førstefødte sønn var like menneskelig som du eller jeg. Men selve troens store men som Noah, Moses og David fant kampen mot synden for mye for dem. Som Gud skapte Adam slik var det med Jesus. Det var Guds kraft eller Ånd som forårsaket at Maria ble fruktsommelig og fødte en sønn: *"Derfor skal også det hellige som blir født, kalles Guds Sønn."* (Luk.1;35).

"Såret for våre overtredelser"

Gud hadde dannet et legeme som ville gjøre Guds vilje (Heb.10;5-7). Alle som har erfart pine og sykdom vil ikke ha vanskeligheter med å forstå at Jesu kamp mot synden var virkelig. Men Jesus var istand til å overvinne de fristelsene som meldte seg for ham, og i sine anstrengelser søkte han alltid hjelp fra Gud. Han lærte lydighet av det han led. *"Sannelig, våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret. Men vi aktet ham for plaget, slått av Gud og gjort elendig."* (Jes.53;4). Hele tiden hadde han Guds hensikt for øye: *"Ikke som jeg vil, bare som du vil!"* (Mk.14;36). Jesus var hjørnesteinen på hvilken Guds hensikt skulle bygges opp og selv om Jesus selv ville dra nytte av sin fullkomne lydighet ville hans gjerning komme mange andre til gode: *"Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom."* (v.5).

Våre overtredelser og våre misgjerninger vil kanskje virke på forskjellig måte på våre medmennesker men kilden er den samme: *"Vi vendte oss hver til sin vei."* (v.6). Jesus understreket at mord kommer av hat, og hor av lyst. Alt som er ondt kommer fra hjertets tanker og begjær (Matt.15;19), og våre tanker dannes ved det vi hører, ser og føler. Ord har ingen betydning for en døv heller ikke et bilde for en blind. Helt fra ungdommen av blir vi påvirket av den onde verden vi bor i og ført vill: *"Vi fór alle vill som får."* (v.6).

Bibelen åpenbarer for oss en annen vei, en vei som er fremmed for verden. Når vi leser Det gamle testamente blir Guds vei åpenbart og vi lærer om ham som skulle komme for å vise oss et liv som var velbehagelig for Gud. Vi ligner et får som farer vill. Men om Jesus er det skrevet: *"Han ble mishandlet, og han ble plaget, men han opplot ikke sin munn, lik et lam som føres bort for å slaktes, og lik et får som tier når de klipper det. Han opplot ikke sin munn."* (v.7). Alle vet hvor menneskelig det er å klage og motsi ufortjent kritikk og

motsigelse. Vi "vender oss hver til sin vei" og står imot. Jesu lidelse var et direkte resultat av at han gjorde Guds vilje uten motstand. Hans lydighet gjorde ham "lik et lam som føres bort for å slaktes", et offer som andre kunne få del i.

"Lik et lam som føres bort for å slaktes"

Det slaktede lam er tilstede i Bibelen helt fra syndefallet; Abels lam som viste hans tro og påskelammet som var frelsesmidlet for Israel. Prinsippene bak offerne er forklart oss i Mosebøkene, og viser at blodsutgydelsen er en offentlig erklæring at syndens lønn er døden. Da synderen la sine hender på dyrets hode og bekjente sine synder, erklærte han sin tro på Gud.

Men dyret måtte være uten lyte og dette vidnet om at lydighet og rettferdighet fører til liv. Den som i tro ofret en slikt offer var klar over at han var fortapt ved sin synd. Han forstod at i og med at han forenet seg med dette "fullkomne" offer ville han, ved Guds nåde, kunne begynne livet på nytt.

Dette fullkomne offer var derfor noe en synder i tro kunne legge sine synder på. Men det var mennesket som hadde syndet og ikke dyret. Så Bibelen forteller oss at det egentlig offer for synden måtte være et syndfritt menneske, motbildet på de slaktede dyr. Da Jesus "ble utryddet av de levendes land" (v.8), var det "for mitt folks misgjernings skyld" at plagen traff ham. "Men Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham." (v.6). Disse ord åpen-barer en sannhet som Det nye testamente klargjør, nemlig at Jesu offer er tilgjengelig for alle, men bare noen få benytter seg av det. Gud "er alle menneskers frelser, mest deres som tror." (1.Tim.4:10).

Vi må forstå grunnprinsippene om hvordan Gud handler med menneskene, se hans vei åpenbart i Kristus og så i tro forene oss med Jesu offer i dåpens vann. "Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære." (v.11).

Jesaja forteller oss derfor at selv om menneskenes ugudelighet førte til Jesu død, var det allikevel Gud som tillot dem å gjøre det: "De gav ham hans grav blant ugudelige, men hos en rik var han i sin død, fordi han ingen urett hadde gjort, og det ikke var svik i hans munn." (v.9). Jesus fra Nasaret, den fullkomne, var korsfestet blant to røvere, men begravet i den rike mann Josefs grav.

"Det behaget Herren å knuse ham"

"Men det behaget Herren å knuse ham." (v.10). Gud var ikke glad da naglene ble hamret inn i Jesu hender. Det var resultatet av det hele som behaget ham. "Når du gjør hans sjel til et skyldoffer, skulle han se etterkommere og leve lenge, og Herrens vilje skulle ha framgang ved hans hånd. Fordi hans sjel har hatt møye, skal han se det og mettes. Ved at de kjenner ham, skal den rettferdige, min tjener, rettferdiggjøre de mange, og deres misgjerninger skal han bære." (v.10-11). Slått ihjel men allikevel skulle han leve lenge. Det er Jesu oppstandelse som gir korsfestelsen sin betydning. Blodsutgydelsen var en nødvendig forutsetning til Guds gave. "Syndens lønn er døden, men Guds nåde er evig liv i Kristus, vår Herre." (Rom.6:23).

Den første Adam syndet og døde. Den "siste Adam" adlød og lever etterat han i lydighet ga sitt liv som et offer for synden. Vi er alle "i Adam", solgt under synden. Vi kan bli "i Kristus" om vi legger våre synder på ham, forandrer vår livsmåte og etter dåpen følger i Jesu fotspor idet vi søker å gjøre Guds vilje. En slik tro er behagelig for Gud og han regner oss som "Jesu avkom", arvinger til livets oppstandelse.

Det er på sin plass at det skjer en uttrykksforandring i Jesajas profeti akkurat her. Hittil har vi lest om Guds **tjener**, men heretter skriver Jesaja om Guds **tjenere** – Guds tjeners "avkom". Selv om de blir kalt Guds barn må de bli Guds tjenere som forsaker sine egne veier for å gjøre Guds vilje. Om disse er det skrevet: *"For dere trenger til tålmodighet, for at dere kan oppnå det som er lovt, etter at dere har gjort Guds vilje."* (Heb.10;36).

"Derfor vil jeg gi ham de mange til del"

Herren Jesus har levd sitt liv og er oppstått fra de døde til evig liv. Han er nå i himmelen som en mellommann mellom Gud og mennesker. Han er en miskunnelig yppersteprest som forstår hva det er å være et menneske og som derfor kan trøste og hjelpe Guds barn. Han vil komme igjen med liv for Guds tjenere. Han vil regjere for Gud og opprette Guds rike på jorden, en oppgave han er vel kvalifisert til å oppfylle: *"Derfor vil jeg gi ham de mange til del, og sterke skal han få til bytte, fordi han uttømte sin sjel til døden og ble regnet blant overtredere – han som bar manges synd, og han bad for overtredere."* (kap.53;12).